

NR 2 1950

ÄRGÅNG 1

ÄRADE LÄSEKRETS

December och julnumret av "Bergtrollet" har äntligen blivit verklighet. Det tog tid, men tack vare bidragsgivare och artikelförfattares benägna medverkan har vi lyckats. Hoppas vi.

Speciellt glädjande är att bidrag inlutit från en av läsarinorna i huvudstaden, tidningen har tydligen stor spridning, och vi tacka henne, och hoppas att hon liksom alla övriga författare ej glömmar bort oss, utan återkommer. Tack allesammans.

Det är utgivarnas förhoppning att företagsledningen hjälper till att så många som möjligt skall kunna ta del av tidningen, ty, för att citera Intendent Bertil Wallgren, Höganäsbolagen: "Personaltidningen vill vara en förbindelselänk mellan företagets alla anställda. Den vill nå människorna själva, arbetarna bakom maskinen, ingenjörerna på ritkontoren, försäljarna ute på fältet, stimulera dem i deras arbete,

komma dem att känna samhörighet med varandra och med företaget.

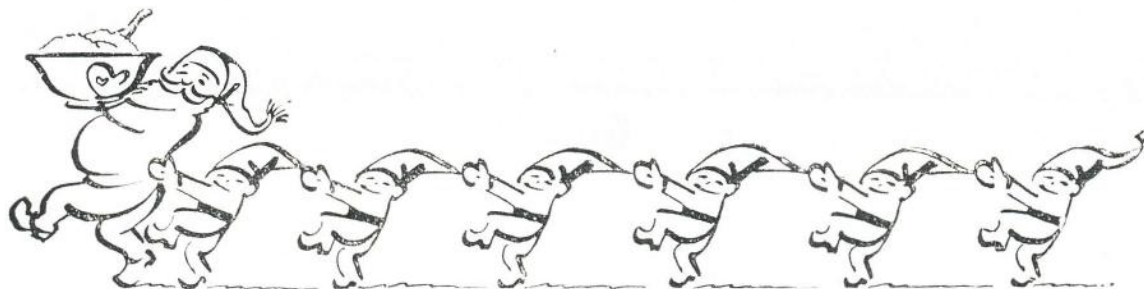
Detta är inte blott en uppgift för dagen: en personaltidning är följaktligen ingen modesak. Den är en del av företagets liv".

Men det är ingenting som är så bra att det inte går att göra bättre och tyvärr är det nog så att de som har det bästa materialet att bjuda på håller sig i skymundan. Det finns ju en hel del specialister inom de olika avdelningarna och läsekretsen skulle med stort intresse ta del av deras alster, alla hemligheter behöver ju inte avslöjas, och som sagt, de äro hjärtligt välkomna som medarbetare.

God Jul och Gott Nytt År!

Arboga den 1 december 1950.

REDAKTIONEN.

Ett jaktäventyr

Det var på Manaya, en farm c:a 25 mil nordväst om Nairobi, den största staden i Kenya i Ost-Afrika. Det hade varit ovanligt torrt och allt vilt hade dragit sig ifrån slättlandet och begivit sig uppåt högläntare skogsområden där tillgången till vatten var bättre.

Det började bli ont om föda för lejonerna i trakten och det inrapporterades att de började bli allt mer närgångna mot negrernas oxar.

På farmen bodde en hel del "boyar" som hade en fristad där, deras oxar, kor och getter fingo beta runt farmen, för eget bruk fingo de odla upp jord men som ersättning skulle de arbeta ett visst antal dagar i veckan. Dessa negrer bor i en "boma", deras hyddor samt mindre bodar för lagring av föda äro placerade i en cirkel, det hela är omgivet av ett staket, förfärdigat av hagtornsträd och grenar. I dess mitt släppes deras oxar in över natten och ingången stänges. Situationen hade blivit ohållbar och flera negrer bleklagade sig över att deras oxar hade fått släppa livet till för lejonens framfart. En dag kom en boy och omtalade att föregående natt hade ett lejon hoppat in i "boman" dödat en av hans oxar samt tagit den med sig. Han frågade i fall jag inte kunde hjälpa honom på något sätt. Själv var jag nybörjare på lejonjakt och skickade därför ett brev till min närmaste granne och frågade honom om han ville vara med om att försöka skjuta lejonet samt komma över och förbereda för kvällens "jakt". Jag fick ett jakande svar, negrerna blevo mycket glada däröver och alla hjälpte till med att iordningställa allt så gott som möjligt. Vi gingo ned till "boman" där hela familjen var mycket upphetsade över vad som hänt föregående kväll, negrernas största fiende är nämligen lejonerna. Vi gingo bort till den av lejonet dödade oxen vilken låg 500 à 600 m. från hyddorna. Lekande lätt grävdes en håla, lagom stor för två personer c:a 30 à 40 m. från djuret, placerad i vindriktningen och hade vi även turen att kunna få "Rillet" (oxen) så att det blev synligt mot horisonten. Hålan camouflerades väl och endast två små gluggar fanns, lagom för att erhålla fritt skottfält. Min kamrat kom till platsen och besiktigade den och var nöjd med arbetet. Vi gingo hem, åt en bastant middag, klädde på oss ordentligt för att annars är det inte lätt att sitta i en fuktig jordkula orörlig flera timmar. Så skulle vi se om det skulle lyckas att lura djurens konung. Strax före skymningen intogo vi platserna i den iordningställda hålan. Försökte göra det så bekvämt för oss som det var möjligt, placerade gevären på sina platser, negrerna höljde över nedgången och så var det bara att vänta. Mörkret sänkte sig allt mer och mer och plötsligt hörde vi ett lejons enstaka rytande, själv trodde jag att lejonet var alldeles inpå oss men min kamrat lugnade mig med att det åtminstone var 1 à 2 km. borta. Detta var en uppmuntran, vi gjorde oss beredda och inte med ett ljud fingo vi förråda vår närvaro. Vi hörde ytterligare några gläfsningar jo djuret måste vara på väg för att taga reda på resterna

VISSTE NI

att det bland Eder finns en lejonjägare, om inte, läs denna skildring från Ost-Afrika.

av sitt byte från föregående natt. Efter ytterligare 30 min. tyckte vi oss se några rörliga konturer mot horisonten. Vi stirrar ut i halvmörkret, det är verkligen vårt efterlängta-

de byte som kommer. Han verkar orolig, han ser sig omkring och märker att allt inte är riktigt som det skall vara. För oss i hålan verkar sekunderna som timmar och ännu framträder inte lejonet tillräckligt tydligt för ett skott. Det är blott att vänta. Frestelsen blir dock för stor för lejonet och han kommer försiktigt närmare. Jag tycker avståndet från oss till djuret blivit så kort, tycker att han med ett språng skall kunna nå oss. Min tanke hinner dock inte följnas. Vårt eftertraktade byte har kommit fram till oxen och nu framträder han rätt tydligt. Jag ser min vän snegla över till mig, höjer geväret och jag följer hans exempel. I detsamma uppfattar lejonet något ljud från oss, och sätter sig upp men samtidigt smälter två skott. Besten reser sig upp i hela sin längd, liksom för att samla sina sista krafter för ett hopp mot den plats där vi låg, så långt hinner han ej, han tumlar runt och ligger redan livlös.

Så fort boyarna hört skotten komma de i massor för att se hur vi lyckats. Då de fått se att en av deras största fiender har dödat, ställer de till med ett förfärligt oväsen, skriker och tjuter och med små medhavda knivar störta de sig över djuret för att få en bit av hjärtat, en klo eller dricka dess blod. Klorna hade de som talisman, den ger dem lejonets egenskaper och likaså om de dricker blodet eller äter upp en del av hjärtat. Själv försökte jag att få skinnet, vilket lyckades, men trots min stränga uppsikt, då detta fladdes av hade två klor försvunnit, när jag fick min efterlängta prydnad till min hydda.

Bwana ndege.

(Herre som flyger).

Denna sanna historia är hämtad från den tid då Orsa—Sveg järnväg byggdes, på 20-talet.

Rallarbasen anmärker på att ingenjören stakat ut en skärning fel.

Ingenjören: "Det skall jag säga er, att nog kan jag staka ut en skärning. Jag som gått i så många skolor och lagt ut så mycket pengar på studier, så försök inte lära mig huru man skall göra."

Rallarbasen: "Ja, men då tror ja' ingenjör'n studera under krige', när man fick så förbenat lite för pengarna."

PERSONALTIDNING FÖR CVA OCH CFA

Utgivare: Arne Boström CVA
Bo Engström CFA

Driftvärnsspalten

Vad som hänt 1/1—30/10—50.

10 januari Skidutflykt. Dv-män och övriga inresserade samlades vid Jäderstullen kl. 7 på kvällen med skidor och skarklister för kvällen var kall och bjöd på ypperligt före. Efter ca 5 km. åkning rastade vi i befälsutbildningsföreningens stuga där vi kokade te och käkade smörgås.

Med ny energi startade vi hemfärden, som för en del blev ganska lång när ett fint spår gick åt Örebro i stället för Arboga. Kort sagt en kul kväll.

11 februari Försvar av verkstad. En kall och blåsig lördagsförmiddag med snö gick det larm på verkstaden. Halva styrkan gick omedelbart ut för att möta den elaka fienden, men väl komna utanför området intog de gruppering för anfall mot verkstaden. De försvarande hann knappast hämta andan förrän fienden var över staketet och började smyga i buskarna. Försvararna fick koncentrera sig på de viktigaste anläggningarna och lämna allt annat i sticket. Vid nästa anfall skall vi vara bättre förberedda. Efter övningens slut samlades vi i fälthangaren för vapenvård. Övering, höll kritik, som mest bestod av ros och minst ris.

13 februari. Frågesport. Väl rustade å huvudets vägnar ställde DV-männen upp i ädel tävlingen mot lottorna i frågesport.

Det blev en hård match med bilhorn, koskällor och ringklockor som tutade då och då men den kvinnliga charmen kunde inte besegra gubbarna, utan driftvärdet segrade med en knapp marginal.

Den trevliga tillställningen avslutades med kaffe och dopp.

15 mars Kartläsning och orientering om fälttävlan. I civilförsvarsbyråns lokal trummade Ivar Larsson in läran om karta och kompass samt meddelade bestämmelserna för fälttävlan i Hed den 2 april.

2 april Fälttävlan i Hed. Första plats belade Atle Persson CFA, och många andra goda placeringar tog våra dv-pojkar hem.

30 april Fälttävlan. Start och mål vid CVA kl. 8.30 fm. Ganska god anslutning tyckte banläggarna Tage Wallqvist och Bror Karlsson. De bästa resultaten: Segrare G. Rystedt CFA, 2) M. Andersson CFA, 3) E. Larsson CVA, 4) H. Mörk CVA, 5) A. Karlsson CVA. Några bröt tävlingen för de tyckte den var för svår. Trots en ganska hård tävlan klarade Artur Byström den, med 4 n:r för stora skor, så han fick gå dubbelt så långt som de andra påstod han, för han fick ta ett steg inne i skon innan den flyttade sig. En 6:te placering bärgade han hem i alla fall.

22 maj Kvällsövning. Förflyttning på cykel under strid. God anslutning kunde noteras vid samlingsplatsen. Lundgren kom som vanligt efter på sin speedwaybåge! Under marschen till FBU:s stuga, där sprängtjänst var ordnad av FBU:s medlemmar, fick dv-männen många gånger slänga sin cykel i diket för att jaga bort fienden. Vid framkomsten intogs den förtäring man medfört. Gunnar N stod i källaren och sålde dricka till törstiga själar. Efter en välförtjänt rast lärde instruktörerna Serrebou, Neuman och G. Pettersson ut konsten att hantera

sprängämne och handgranater. Vid tändning av pentylstubin vänd öglan åt rätt håll!

6 juni Svenska Flaggans Dag. Vid högtidligheterna, som hölls på Sturevallen, utdelades 3 st. 10-årsmärken, 1 st. silvermärke för 5 års tjänst samt 26 st. bronsmärken för trogen tjänst under 3 år.

Juni, Juli, Aug. Under hela juni månad bedrevs intensiv träning för uttagningarna till flygvapnets dv-tävling. Denna träning belönades med framgång. CVA och CFA dv fick sända 2 st. lag till semifinalen, vilken bestod av tävling mellan samtliga fv-dv i hela riket. Vårt eget dv placerade sig på 3:e plats med lag 2 och lag 1 på 5:e plats.

1 september. Sammanträdde dv-förtroendenämnd. De driftvärnsmän, som har något på hjärtat, kan meddela detta till någon av förtroendemännen: Arne Boström, Henry Jersby, Holger Mörk, Ulf Tillberg, Tage Wallqvist eller Gunnar Åkerblom.

9—21 september. Fv-dv-kurs på Hemvärnets Stridsskola i Vällinge. Tio driftvärnspojkar från CVA och CFA deltog i den omväxlande och givande utbildningen. Trots övningar från 8 på morgonen till 9 på kvällen prisar och lovord deltagarna denna kurs. Två överstar från Siam, som var på studiebesök i Sverige, gästade Vällinge en dag under kursen. Dv-chefen major Remahl meddelar att nämnda överstar blevo mycket imponerade av Arbogagrabbarnas kämpanda vid utförande av ett eldöverfall. Byström hade till denna kurs bytt till sig skor, som var i dimension till fötterna.

24 september. Skjutning om arméns medaljer och märken i Köping. Något märke eller medalj erövrades inte, men bättre lycka nästa år.

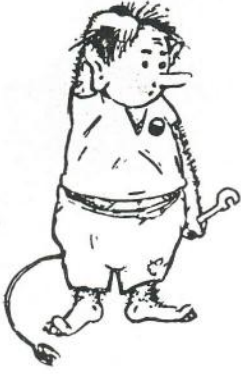
27 september Ockupation av verkstad. INSTÄLLD. Under hela sommaren har Arboga Skyttegilles skjutbana stått till vårt förfogande varje tisdag. God anslutning har noterats och många 5¹ och bommar finnes införda i skjutboken.

28—29 oktober Anfall mot Arboga samt försvar av verkstad. I storm och regn, lindrigt sagt ett hundväder, kunde nära nog 100 % anslutning noteras på Hamntorget lördagen kl. 16.00. Lundgren som vanligt på mc. När den verkliga stridsandan sätter åt, fick inte frun, fästmon eller gästande vänner hindra den energiske dv-mannen att ställa upp, de dv-män, som var förhindrade att möta upp kl. 16.00 på Hamntorget, sökte under kvällens lopp vid mörker och regn upp sitt kompani. Om det var ärterna och fläsket på massen efter övningens slut som hägrade vet vi inget om. På söndagsmorgonen kl. 7.30 var kompaniet åter samlat för att per cykel bege sig ut i skjutterrängen, de var inte så väl lottrade som hemvärdet, så bilar stod till förfogande. Kl. 14.00 på eftermiddagen bjöd lottorna åter denna gång på kaffe, choklad och smörgåsar. Leriga ända upp till nästippen lät dv-männen sig väl smaka av den goda maten. Väl hemkomna fick säkert åtskilliga timmar ställas till förfogande för vapen- och persedelvård.

Under övning på arbetstid har mest exercis II bedrivits.

Med tack för det gångna året ber jag att få tillönska alla driftvärnsmän en riktigt god jul och ett gott nytt år.

BERTIL BLOMQVIST.

En stols öden och äventyr vid CVA

eller

Sagan om den trasiga stolen

Det var en gång en stol som stod å avd. 800. Den där stolen tröttnade en vacker dag och när farbror Brodén satte sig på den bar det sig inte bättre än att den föll ihop. Han tyckte synd om den snälla stolen och lät laga den så gott det gick. Men den blev aldrig bra efter den operationen, ja det hjälpte inte ens med en massa småoperationer, utan den blev bara sämre och sämre. Nu finns det något som heter pension även för stolar så det beslöts att Haglund skulle ta hand om den snälla stolen. Det var väldigt vackert gjort, men nu är det ju så att det finns fler stolar på CVA, bl. a. på motorkontrollen fanns det en gammal ärevördig sådan, och en vacker dag när den stora farbror'n Clarence, trots att han hade bantat ganska betydligt vid den tidpunkten, satte sig på den med påföljd att det gick som det gick, med ett brak föll den ihop.

Han som rådde om stolen måste ju ha något att sitta på så han skickade den till Haglund för att den skulle få medicin och bli frisk igen. Efter 14 dagars väntan frågade han efter sin stol, men medicinen hade ännu inte verkat, så han fick vänta. Eftersom han var van att vänta lät han sig nöjas med det beskedet, bara han fick igen sin stol var han nöjd.

Intet är som väntans tider, så farbror'n tog mod till sig och gick över till Haglund för att se efter sin sjukling. Men det var konstigt, det fanns ingen sjukling, spårlöst försvunnen, ja han var nog redan begravnen, så det var inget annat att göra än att glömma honom. Men han på 513 blev så ledsen, så ledsen, över att mista sin gamle vän. Saknaden var stor och med gråten i rösten undrade han hur det nu skulle gå. Jodå, ingen fara, allt skulle ordna sig till det bästa så det var inget att oro sig för.

Men eftersom det var två farbröder med samma namn så var det helt naturligt att ännu var saken inte avklarad och det dröjde inte länge förrän farbror'n på MRK fick sig en extra stol på halsen som ersättning för den stol, som han skickat bort för att han skulle få andra möbler. Av naturliga skäl skickade han tillbaka den gamla stolen, som vid det här laget var så trött och mörbultad att den hellre inget önskade än att få lugn och ro och så småningom blev det farbror'n på 513 som fick ta hand om honom.

Äntligen tänkte han, och med förväntan i blicken tog han stolen i besittning.

Men säg mig den glädje som varar beständigt.

Det var nämligen samma stol som farbror'n på 800 hade pensionerat.

Det hände på en avdelning vid CVA att förmanen ringde till sin chef och talade om att han ville ha luft till ringarna i verkstadsbusen. Chefen var naturligtvis som vanligt jaktad och fattade tydligen galoppen dåligt, varför svaret kom lakoniskt: "Kan Ni inte öppna fönstren då!"

Möjligheterna förefanns nog! ---

Hört på verksta'n.

— Varför är det så trist i berget? Vet Du det?

— Jo Du förstår, flygförvaltningen har tagit tillbaka stämningen...

*

— Vad är det för likhet mellan ett dragspel och CVA????

— Jo på ett dragspel är det 120 basar och 90 tangenter!!!

*

— Kan du säga varför inte vakterna stannar så länge vid CVA?

— Jo därför att dom inte *tål* — *stoj*.

Den gamle slottsherren och greven är ute på jaktstigen. Plötsligt skymtar han någonting som rör på sig i ett buskage. Han för monokeln till ögat och geväret till axeln. Pang, ekar det i skogen, därefter blir det aldeles tyst och stilla.

Gamle grevens röst genljuder:

— Är jägare Larsson där?

— Jaa, kommer svaret från ett snår.

— Och förvaltare Persson?

— Och betjänt Karlsson?

— Jaa, kommer det från tredje hållet.

Gamle greven faller gevärspipan och utbrister förtjust:

— Då har jag skjutit en älg.

*

Sa han verkligen att du var en idiot?

Nej inte precis, men han sa att vad begåvningen beträffar kunde vi ta varann i hand.

*

Under vandring i skogen möter österbottningen Pekka plötsligt en väldig slagbjörn, vilken närmar sig under alla tecken till dåligt humör. Pekka, som endast är beväpnad med en slidkniv, finner åkallan behövlig och beder:

— Gode Gud, ingalonda har ja' besvärat dej ofta, men håll dej no bara neutral, så ska do få se på toosan....

Nu har den stackars stolen skickats tillbaka igen och den hoppas nu äntligen få njuta sin ålders höst i lugn och ro, men om det är någon som till äventyrs får stolen i sin tjänst, så var vänlig och se efter under sitsen om det står skrivet: "Sic trançit gloria mundi", i så fall var rädd om den ty det är en stol som varit med om det mesta här i livet... Om Du kan använda den förstäs...

TROLLET.

Käppar i hjulen

Häromsistens gick en historia om ett par tjänstemän genom pressen. Den ena fick karakteristiken: "Ryter och är obehärskad... oresonlig... skäller ut folk... svär och lever... aldrig ett vänligt ord eller kultiverat tonfall... tvär och avmått." Den andre hade länge varit utsatt för dessa patalogiska lynnesutbrott. Med följd att han till sist pressades att ta livet av sig.

Nog så allmänt, det där. Lite här och var. Bland alla. Varför det då? På grund av stabil okunnighet i psykologi när det gäller konsten att "ta folk". Okultur ligger också bakom. Utsidan är överdragen av lite tunn fernissa av märket Epakultur. Bakom finns det helt obehandlade råskinn. Och så, förstås — prestige. Ordet lär ju betyda både *synvilla* och *anseende*. Man biter sig med präktigt bulldoggsgrepp fast i sina åsikter. Då utgångspunkten är dessas fullkomlighet går det inte att släppa fram dem även om de skulle råka vara tankesynvillor. Så identifieras ens ytterst värdefulla person med de fullkomliga åsikterna. Den som vill diskutera dem, angriper den ofelbare själv. Och då river man ifrån sig för att inte tappa prestigen. Som i grund och botten naturligtvis gick förlorad just genom sättet att försvara den. Samt även en snedviden uppfattning om auktoritet. "Sköt din motpart så att han blir rädd", sade Shakespeare i Hamlet. Auktoriteten ska liksom ges råg i ryggen genom att på de blåstora ordens väg injaga fruktan. Nja... vi kallar det ju respekt, för all del. Men, men... Alla är inte jägare, som blåser i horn. Och minsta grabb har ibland den största fiolen. Samt råmande kor kan ju vara bra, bättre i varje fall med sådana som ger mjölk i fatet även om de inte råmar. Nejdå: sakkunskapens auktoritet behöver inte kliva upp på infamiteternas styltor för att hävda sig.

Nå, följderna av allt detta? Bara en enda sak må nämnas — hämmad produktion. Strö sand i maskinlagren... håll tjära i kuggarna... dräm storläggen i instrumentuppsatsen... Det gör inga andra än sabotörer. Men att behandla levande produktionskraft på det sättet, det är ändå värre sabotage. Konklusion: personligt-mänsklig inkompetens upphäver ofta resultatet av kunnande. Det blir käppar i produktionens hjul. Om vi skulle komma överens om att slänga de där käpparna? Vi? Vilka vi? Du och jag och allihopa. Som den gamla engelska visbiten vill:

*"Sakta dig, sakta dig, lilla gryta!
Varför fräsa, varför ryla?
Du kokar ju över, var viss därpå,
och länk, hur mycket du förstör då..."*

ÅBÅGE.

Vid visning av bergverkstaden uppsnappade en av vakterna följande yttrande från en flicka på c:a 5 år vars ögon blev större och större allt efter ju mera hon såg.

"Men, mamma, mamma, var är berget!!!"

Läsekretsens spalt

Till Red. av Bergtrollet.

Anhålls om plats för nedanstående.

Till Ingenjör X.

Blommor lyser alltid upp den grå vardagen och gör att man för en stund drömmer sig bort till ljusa och glada minnen, så därför ärade okänd, hjärtligt tack för de vackra blommorna jag erhöll på min födelsedag. Men varför denna anonymitet?

Arboga den 15/11 1950.

Hon som fick blommorna.

Till berörd personal inom avd. 271.

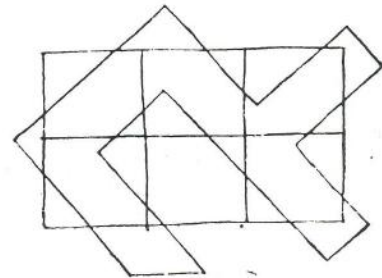
Med anledning av den penningssumma jag erhållit som ett bidrag till läckandet av utgifter i samband med min hårväxt, ber jag få uttrycka min stora tacksamhet, och är det mig ett nöje att kunna meddela, att efter väl utträtt värv, det icke endast hade välgörande inverkan på min närmaste omgivning utan även kvarterets barn uttalade sin stora förtjusning och då det alltid framstått för mig som ett föredömligt leverne att kunna glädja sin nästa är jag i dubbelt motto stor tack skyldig.

Men då jag anser skägg- och hårväxt vara en av mannens största prydnader anhåller jag att liknande insamlingar i framtiden icke måtte bli alltför ofta återkommande.

Eder förbundne

1481 ÄHLIN.

Pristävlan till Bergtrollet nr 1.

Så här kan linjen dragas. Först öppnade rätta lösningen visade sig tillhöra *Valter Lundborg*, avd. 501, vilken härmed erhåller Bergtrollets

HEDERSOMNÄMNING.

Pristagare nr 2 blev *Bengt Lundmark*, avdelning 709, vilken erhåller

OMNÄMNING.

Allt jag vet har jag lärt mig efter fyllda trettio.

Sprit — en förträfflig vätska som bevarar nästan allting — utom hemligheter.

Att försöka få ungarna i säng på kvällen är som att trä pärlor på en tråd utan knut.

Semester med en Bergtrollets tjänare

Jag vill lova att man blir air-minded, när man delar sommarnöje med en ingenjör, som arbetar hos Bergtrollet!

Sommarstället låg på en alldeles förtjusande plats i lantlig avskildhet, men lyckligt- eller olyckligtvis låg det också på raka luftvägen mellan ett par flygfält, där synnerligen livliga övningsflygningar förekom med en massa olika flygplanstyper.

Stora lugna sävligt brummande plan strök ibland förbi farligt nära talltopparna. Reaktionsdrivna plan kilade som arga smågetingar kors och tvärs genom rymden — ljudet kunde man ju aldrig rätta sig efter om man ville fånga planet med sina beundrande blickar. Det var som om ljudet skumpade efter ett gott stycke, precis som en höna, som är efter sina kycklingar. På grund av ålder och därmed följande ovighet hinner hönan aldrig ifatt sin kull, när de fått sikte på ett mål — en dagmask eller dylikt.

När en strålände solskensdag ett plan på ganska stor höjd och på en molnlös himmel tecknade ett rakt streck som var synligt över gott och väl halva landskapet, fick jag visserligen en saklig och detaljrik förklaring på fenomenet, men vem fäster sig vid bagateller, när det är så långt till himmelen och man har semester och dessutom viken lockar med sitt kluckande vatten. Man är nog för jordbunden för att riktigt uppskatta finesserna en flygare har att bråka sin hjärna med.

5-åriga sonen i huset var förstas överdängare att rita olika flygplanstyper. Han kladdade med färger, han formade maskiner med penslar, han förklarade för en mållöst gapande faster: "Det här är bara ett streck på papperet men det skall vara propopellern — den är annars mycket större — man ser den ovanifrån — förstår du det, faster?" Han betonade varje ord och såg på mig misstänksamt som tvivlade han på min förmåga att uppfatta. Ja, ja, nickade jag slött och hycklade ett levande intresse för propopellern för husfridens skull, medan husfadern पोste av stolthet över sin flygbitne avkomma.

En mås kretsade tyst och elegant i luften. En mås! Vad har väl inte måsen betytt för allt vad segelflyg heter! Tre måsar på ett märke — det är varje segelflygares dröm... jag fick mig till livs allt om termik och uppvindar och hur bra det skall vara att segelflyga över mogna vetefält... jaha, inflikade jag, annars bådär det regn, när måsar flyga över land. En blick, till brädden fylld av förakt, var straffet för mitt olämpliga inpass...

En dag dröjde vi oss kvar vid frukostbordet i det gröna. Älen, som värden själv hade fångat och den färska potatisen var härlig! D. v. s. potatisen, ålen fick värden äta upp själv. Ett avlägset sorl väckte värden till liv — det var en ton i moll som för varje sekund ökade i styrka, den kom hastigt närmare — ack, dessa talltoppar skulle skymma utsikten! "Detta ljud känner jag inte igen!" förklarade ingenjören. Med ens var han klarvaken, blicken blev spanande, man riktigt kunde se hur öronen spetsades och ett odefinierbart något, ett detektivistiskt-sökande kom över honom — aha — en spökygare igen! — ett plan som tillhör en främmande makt — spioner är

då i farten jämt — ja, vad allt virvlade inte genom hjärnan i detta nu på en semestrande bergtrollets tjänare.

Då kom det som en orkan över talltopparna — över skogen — över oss. Tusentals bin svärmade, surrade, sjöng ut sin längtan och oro kring visen. De slog sig ned icke på världens kala hjässa men några meter längre bort i skorstenen. Vad som sedan följde hör strängt taget inte till denna historia, men aldrig trodde jag att jag skulle komma att bo i ett hus där det dröp honung från taket!

Värden avbröt sin semester då och då — och väl var kanske det — annars hade jag fått vetskap om *varanda* flygmaskins speciella mekaniska tjuskraft. En gammal faster nöjer sig med att se de rikt bärande åkrarna från cykeln, luften är förbehållen måsar, bin och bergtrollets hängivna tjänare.

V. L.

Idrottsspalten

CVA IF:s verksamhet, det lilla som varit, är avslutad för säsongen, och nu vilas det endast på lagarna. Den riktiga "sprutten" kan man nog efterlysa och detta av skilda orsaker. Men man får försöka att göra det bästa möjliga. Det är emellertid svårt att få de anställda intresserade. Nu har det ju inte drivits någon propaganda i större skala, men vi ska hoppas att till nästa säsong blir bättre resultat. Det är ju alltid svårt i portgången. För att nämna lagarna som skurits så får man väl främst sätta segern i korpserien i fotboll, där motor, som laget kallas, belade Lista plats i den hårda konkurrensen.

Det andra laget från CVA, som också spelar under detta namn, hamnade något längre ned i tabellen. Dessa båda lag deltog även i Cupen i Arboga, men där gick det sämre. Motor var där pokalförsvare från år 1949.

Inom tennissporten har CVA också låtit tala om sig. Där var också korptävling med samtliga industrier i Arboga jämte andra institutioner och sammanslutningar som deltagare. CVA-representanterna, Bengt Eriesson och Nils Pettersson, tog hem potten i hård konkurrens.

I föregående nr av Bergtrollet nämndes att en pokalturnering i fotboll mellan de tre centrala verksamheterna skulle spelas, men detta har visat sig vara en mycket svår sak att genomföra. Det svåraste tycks dock vara inkvartering i Arboga, vilket vi främst stupade på denna gång. Ekonomiskt sett saknas det givetvis resurser, men den saken hade visserligen klarats genom stora uppoffringar av de gästande lagen, som nästan helt var beredda att stå för resekostnaderna. Nu hade vi förstas mycket kort tid till förberedelsearbete och detta får vi väl ta i betraktande till ett kommande år.

Och så får vi försöka att ladda upp oss under vintern för nya nappatag och som vi hoppas för att nå flera framgångar och få CVA IF till ett känt namn inom korpidröten i Arboga.

Väl mött år 1951.

Epe.

NILS JOHANSSON.

In memoriam.

Helt hastigt, mitt under arbetet, nådde oss plötsligt det smärtsamma budskapet att Nils Johansson gått bort. Det var ofattbart.

För oss, Dina idrottskamrater, som lärt känna Dig, såsom en verkligt god sportsman och kamrat kändes sorgebudet ännu svårare. Vi kan ännu inte fatta att "Svojtarn" inte längre finns ibland oss. Ödet ville inte längre skänka oss den glädjen.

Vi skola alltid minnas Dig, som en förebild för en god idrottsman och som den goda kamrat Du alltid var. Frid över Ditt ljusa minne.

Vila i frid!

E. Peltersson.

CVA

Den 3 sept. fru Malin Rehnberg

Bergtrollet

gratulerar
på 50-årsdagen

Bergtrollets engelska spalt.

They were just coming out of the big stores after, for her, a highly successful shopping orgy.

As she stepped triumphantly into the night air — Hubby staggering under the inevitable load of parcels in her wake — she paused and gazed up at the full moon.

"Just look, Harold, at that silver moon".

The parcels gave a sigh. "All right, dear — but couldn't you get them to send it..."

STOPP OCH TÄNK.

Stopp och tänk. — — — —

Ja, det är ett uttryck som varje föreningsmedlem bör beakta. I synnerhet du som klandrar i tid och otid.

Stopp och tänk. — — — —

Tänk på att det uträttas många gånger ett osjälviskt arbete som aldrig belönas på något sätt.

Stopp och tänk. — — — —

Stöd i stället de som arbeta åt Dig, sporra och uppmuntra dem, så behöver Du nog inte vänta länge på resultat.

Stopp och tänk. — — — —

Kritisera gärna, men ha fog för Din kritik och lär Dig att kritisera sakligt.

Måtte "Stopp och tänk" bli allas vårt valspråk.

Rolo.

Älvens sång

Älven flyter stilla
och glad uti sin håg
men små och stora virvlar
där alltid finns ändå
du sjunger dina sånger
som du aldrig tröttnat på
och jag står där på spången
det är blott på dig jag lyssnar då.

Jag lyssnar på din falska
och mycket trolska sång
du lägger liksom balsam
uppå mitt djupa sår
jag önskar att jag vore
en virvel glad och fri
att leka som sig borde
en munter melodi.

Men gömmer gör du mycket
av människors sorg
för där finns alltid drycken
som lindrar alla sår
du försvinner bara stilla
och sorgsen i din håg
och virvlar bara virvlar
som om du inte såg.

Jag minns en gång på våren
då jag gick ensam hem
och sorgsen var uti hågen
och ensam i mitt sinn
då gick jag ned till älven
för att finna tröst och hopp
att försöka blotta själen
utur min unga kropp.

Jag stod och såg i vattnet
och plötsligt fick jag se
att Näcken tog av sig hatten
och bjöd mig stiga ned
men rösten i mig sade
du skall ej göra så
alltför hon inte hade
dig velat följa då.

Men ändå vill jag bara
i älven finna ro
men livet måste vara
och levas glad och god
för man får inte göra
med livet hur som helst
det vore att förstöra
det Gud har gjort som bäst.

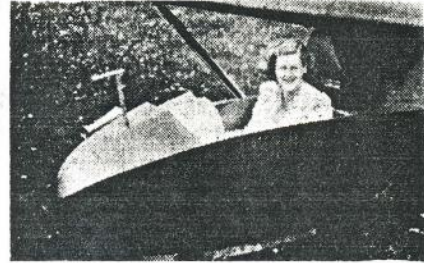
Så låt du älven vara
och låt den icke bli
en tanke som hugsvalar
när en gång du sorgsen bli
för feg du skulle vara
ifall du gjorde så
därför att livets skara
dig ej ville bära då.

W. O.

En sommar med Arboga flygklubb

Två Arboga flickors syn på segelflygning skrivet i jagform

Jag ville lära mig flyga, men jag hade fått reda på att alla omyndiga måste ha tillstånd av föräldrarna för att få lära sig det. Hur skulle det lyckas? Min första attack blev hastigt avbruten: "Segelflyga, vad är nu det för påhitt? Det passar väl inte för flickor. För resten är det farligt också." Det tycks vara en allmän uppfattning, att inga flickor bör flyga. Men varför inte? Det är väl inte värre det än att köra bil, rida eller vad som helst! "Tänk om du störtar!" Ja, då är det ens eget fel! Ett plan är lyckligtvis inte sådant, att det plötsligt blir på dåligt humör och bara vänder nosen mot backen.

Nåja, trägen vinner, och en dag stod verkligen pappas namnteckning på papperet. Kvickt som tanken nappade jag det till mig och så bar det i "flygande" fart i väg ut till hangaren. Man hade från början gjort klart för oss att det inte skulle vara något fjäsk, och det var det inte heller. Grabbarna var först litet reserverade, men det gick snart över. Instruktören förklarade, att ute på fältet skulle alla säga "du". Efter några inledande ord från instruktören om vad man använde "pinnen" och "fotstöden" till, fick jag krypa upp i kärran och bands fast. Man kopplade mig och glidflygplanet efter en bil, och så bar det i väg. Det kändes ju litet snopet att inte få lämna Moder Jord, men man fick inte mycket tid till att reflektera över detta. Nu gjorde jag bestämt alldeles gale! Vingen började luta åt höger. Instingtivt lutade jag mig åt vänster, som om det skulle hjälpa. Men då jag förde spaken åt vänster ställde sig vingen vågrätt igen. Nu hade jag i stället kommit långt till vänster om bilen. Och jag som skulle hålla rak kurs efter den. Men man skulle ju bara flytta fram vänstra foten. Ack nej, höger skulle det vara, det märkte jag genast. Nu stannade bilen och alltså även "glidarn", som sakta lade ner ena vingspetsen mot marken.

Efter ytterligare några rutschar fick vi göra vårt första hopp. Det kan inte beskrivas hur det känns, när plötsligt alla ljud, som uppstår, när planet skumpar över fältet, upphör, och man bara hör suset i stagen. Man tittar försiktigt ner och uppskattar höjden till minst 10 meter. När man sedan kommer ner till jorden och kamraterna igen, får man höra, att planet bara var uppe ett par meter. Efter det första lilla hoppet får man gå högre och högre upp för varje gång. Man får en signal från bilen, när man kommit nog högt upp (enligt instruktören), och då kopplar man ur linan, som förbinder glidar'n med bilen. Sedan får man ta sig ner bäst man vill, eller rättare sagt bäst kärran vill. Lyckligtvis är den inte så känslig utan man

måste göra rätt stora roderutslag för att den skall lyda.

Man tar så småningom ut all höjd man kan få med 100-meterslinan (det blir i bästa fall c:a 60 meter). Bilen ser ut som en leksaksbil, där den kryper fram långt under en. Men så kommer signalen, och man kopplar. Sedan tar man sikte på ett träd, ett hus eller vad som helst rakt framför sig, håller kurs rätt mot det utvalda föremålet och landar så fint som möjligt.

En dag är man klar för proven och efter det sista kommer instruktören fram och gratulerar. Då tycker man, att man erövat hela världen, åtminstone nästan hela.

Men detta var bara början. I andra kursen får man börjar svänga, och så småningom kommer ett stort ögonblick: den första vinschstarten. Wiren är utdragen från bilen, som står i andra ändan av fältet. Den är inte kopplad i planet än. Man måste först fråga, om man får koppla, och det gör man genom att signalera med en flagga. När allt är klart vid bilen, kommer det svarssignal. Man har fått instruktioner om vad man skall göra, och så signalerar en av kamraterna till bilens förare, att han kan sätta i gång. Jag märker genast skillnaden, när jag stiger. Nu går det mycket jämnare än det gjorde, när bilen var i rörelse. Farten är också högre och tårarna strömmar nerför kinderna av luftdraget. Så där ja, där kom tecknet att koppla ur linan. Nu får man flyga, och i rena iveren gör man omedelbart det första felet. Man kopplar utan att först föra fram spaken, och verkan visar sig ögonblickligen. Det blir väldigt tyst till att börja med, alldeles tomt på något sätt. Planet sjunker ofint nog rakt ner, medan det känns som om inte magen hinner med riktigt. Så får man upp farten igen, men då har man förlorat litet höjd alldeles i onödan.

Men jag är ändå väldigt högt uppe. Jag får nu tid att se mig omkring litet. Skall det där verkligen föreställa CVA!? Det ser då ingenting ut här uppfifrån. Och titta! Där borta syns ju kyrkan och hela Arboga — — — och där åker ett tåg. Så sjunger jag en stump, jag har hört att det skall vara bra. Man spänner sig inte så när man sjunger. Men sista schlagern var nog inte så lämplig. Bäst att ta något lugnare. Oj, vad jag har kommit långt ner redan. Där nere på vägen står några cyklister och tittar på mig. Nu vinkar de! Jag lyfter handen och vinkar tillbaka. Nu har jag nog lagom höjd för att svänga in och landa. Nej, jag kom alldeles för långt. Men efter några gånger går det bättre. Konstigt nog "sätter sig" planet mjukt precis bredvid det utlagda märket. Man känner sig som en kung

ANNONS.

18 st. "Bergtrollet n:r 1
önskas köpa. Svar till "D 18", Bergtrol-
lets exp.

och tycker att man varit väldigt duktig. Just då kommer instruktören fram och säger, att det var ganska skapligt men... Och så kommer en lista över de fel man gjort sig skyldig till. Det är bara att bita ihop tänderna och vid nästa flygtur försöka rätta till felen.

Den kära "SG-n" verkar alltid så snål mot oss, och de få minuter den unnar sig att vara kvar uppe i det blå rusar i väg med en rasande fart. Man hinner liksom inte fånga in allt, och det går ju inte an att bara ägna sig åt utsikten. Se'n är ju inte heller vinsen någon nyhet men varje gång man kommer upp finns det något nytt att upptäcka. Det är t. ex. stor skillnad mellan att flyga mitt på dagen och framåt kvällen.

När man gör en start på middagen kan det fläktas ganska bra. Det tycks som om vinden är stålhart spänd, och man känner att det gäller att bestämt möta alla vindkast. Inte heller kan man ta åt sig spaken så fort som vanligt för att sliga fortlare. I den hårda motvinden klättrar glidarn villigt uppåt nästan av sig självt, tycks det. Men nu har jag bestämt kommit så högt att jag kan ta åt mig spaken för fullt. Och jag kommer högre och högre, och hårdare måste jag hålla spaken. Vänstra handen har jag på vänstra knäet, som det skall vara, men till slut undrar jag om jag inte skall bli tvungen att hålla i med båda händerna. Nej, det vore väl snopet! Just då gör kärran det där lilla hoppet, som alltid blir när vinschföraren där nere anser, att man hängt kvar länge nog, och frikopplar. Ja, det är bara att först föra fram spaken en aning för att inte vara i stigläge, när jag kopplar ur. Då ser jag också att jag fått bra höjd.

Innan jag lägger mig i sväng kastar jag en blick framåt. Långt där borta skymtar en vik av Hjälmaren. Härifrån verkar vattenytan alldeles slät fastän man förstår, att vågorna måste gå ganska höga. Men nu är det bäst att svänga. Vänster sidoroder och vänster skevroder och glidarn går in i en vänstersväng. Farten ökar betydligt i svängen, ty nu har jag fått medvind. Det bär i väg parallellt med den lilla kanalen. Jag tittar rakt ner och upptäcker nere på marken en bit framför mig skuggan av planet. Det verkar nästan som om kärran ökat farten för att hinna i fatt skuggan. Men jag hejdar kapplöpningen.

Höjden är tillräckligt stor för att jag skall kunna kosta på mig en sväng. Långt där borta i soldiset skymtar en liten prick, som kommer närmare. Det är faktiskt "Cuben", klubbens gula motorflygplan. Den går mycket högre men skulle antagligen gå in för landning. Det kan inte hjälpas, men det känns litet malligt, när den får vända om, därför att jag är i luften. Då tänker man förstås inte på att det i verkligheten beror på att föraren i motorkärran

Medan Ni smälter julmaten...

BRIDGEPROBLEM.

Sp D 6
Hj D 8 5
Ru Å 3 2
Kl K Kn 10 4 3

Sp Å Kn 5 4
Hj 9
Ru K D 8 5 4
Kl 9 7 2

	N	
V		Ö
	S	

Sp 10 9 3 2
Hj Kn 7 6 3 2
Ru 9 7
Kl 6 5

Sp K 8 7
Hj Å K 10 4
Ru Kn 10 6
Kl Å D 8

Syd är givare:

Buden:	S	V	N	Ö
	1 sans	Pass	3 sans	Pass
	Pass	Pass		

Detta kontrakt spelas hem, men hur många spel kan syd få? Väst spelade ut Ru 5 (enligt elvaregeln — fjärde kort uppifrån).

Lösning återfinnes på sidan 15.

inte kan vara säker på vad jag kan ta mig till. Så tar jag sikte på det utlagda T-märket och försöker göra en pricklandning.

När utbildningen på SG:n är klar, är man äntligen mogen att möta de upplevelser som ett riktigt segelflygplan har att bjuda, men detta får anstå till nästa sommar.

Klubben förfogar också över en bygglokal, där man utför reparationer, ty missöden händer som bekant även i de bästa familjer. Första gången man kom dit och skådade alla verktyg, flaskor och pytsar var det litet konstigt. Ute på fältet betraktar man sig som jämnställd med grabbarna, men här märktes skillnaden. Man såg dem handskas med de olika grejorna och resonera ritningar och måste omedelbart konstatera, att man inte hade mycket att uträtta här. Naturligtvis förstod grabbarna det samma, men det dröjde inte länge, förrän de upptäckte, att vi flickor kanske skulle kunna spika lister. Vi satte förstås i gång med friskt mod. Arbetet bestod i att spika i tätt med nubbs på smala trälistor och snart hade vi insett, att det kunde vi göra lika bra som någon annan. Det var t. o. m. en sak, som vi kunde göra bättre: tvätta fönster.

Innan man började segelflyga kunde man aldrig tänka sig att det var en sådan härlig sport. Nu kan man bara önska, att så många som möjligt en gång skall få pröva på det och verkligen känna hur underbart det är.

BERGTROLLET

undrar varför ingen gör något åt den felplacerade stämpelklockan i P-tunneln.

*

undrar om inte han kan få infört att cykelställen också förses med stora skyltar med påskrift A. B. C. o. s. v.

*

undrar varför inte CFA i likhet med CVA kan få en luftslang till cykelställen.

*

undrar om inte gräsmattan vid cykelställen (CVA) kunde iordningställas för fotboll, varpa, pilkastning eller badminton etc.

*

undrar varför inte CVA i likhet med CVM och CVV säljer läskedrycker på arbetsplatsen.

*

undrar om inte kiosken å massen kan flyttas till lämpligare plats. Orsak: självklar.

Hört på CVA.

Kalle hör du att dom efterlyser dig i radion?

Vaa?

Jo jag säger att dom efterlyser dig i radion.

Jag hör inte vad du säger för radion skräller så?

*

Springflickan på 700 passerade under utövande av sitt kall en avd. vars manliga personal sin vana trogen något skulle ropa efter henne och denna gång blev det:

— Är det Mälardalen?

Flickan låtsade som om hon inte hörde och ilade lika snabbt vidare.

Efter en stund passerade hon åter samma avdelning men denna gång gjorde hon sig icke samma brådska varför pojkarna ropade:

— Vad är det för fel nu då?

— Jo det är så mycket åsnor i spåret, löd svaret!

*

"Dom säger att ja pratar mycke men ja säger bara vad ja tänker".

— Var får du allt de andra ifrån?

FÖR DE YNGSTA DÄRHEMMA.

Hur man blir en berömd trolleriprofessor.

Vad som behövs:

1 st. ägg.

0,5 meter svart s. k. björntråd.

2 st. hattar, om möjligt s. k. cylindrar.

Tag först ägget och gör två hål mitt emot varandra, ett litet och ett något större. Blås nu ur ägget, tag sedan tråden vilken försett med en rejäl knut och träd den genom det stora hålet så att knuten stoppar mot det lilla hålet. Sen det är gjort kan Du strax börja trollo. Fäst tråden i en knapp eller dylikt, i midjehöjd, och lägg ägget i hatten som Du håller i t. ex. vänstra handen, tag sedan den andra hatten i den högra handen och för nu hatten med ägget, hastigt ifrån Dig och Du skall få se hur ägget hoppar upp, fånga nu ägget i den andra hatten och gör sedan samma sak med den handen och genom detta kommer ägget att hoppa från den ena till den andra hatten. Du kanske måste öva Dig ett par gånger men sen ska Du se vad alla kommer att bli förvånade. Det är nämligen inte var dag man får se ett ägg utan vidare hoppa fram och tillbaka mellan ett par hattar.

Om Du vill skall jag gärna lära Dig flera bra tricks i ett annat nummer av Bergtrollet. Du får gärna skriva till mig och tala om hur Du lyckades, adressen är bara "Jultomten", Bergtrollet, CVA.

God Jul och Gott Nytt År

önskar

Jultomten vid CVA

(han som brukar åka rullskridskor på julfesten)

GAMMAL ÄR ÄLDST.

Det berättas att före en cupmatch diskussionens vågor gick höga angående huruvida en spelare (inga namn, snälla Red.) skulle representera laget eller ej. Det fanns nämligen snabbare spelare att tillgå.

Näväl, matchen gick av stapeln och den omdiskuterade spelaren intog sin sedvanliga plats. — Och där stod han.

Strax före halvtid kom en något upprymd herre fram till en av lagledarna och sporde:

— Är detta Gäddgårdsvallen?

— Javisst, vad skulle det eljest vara, blev svaret.

— Jo jag trodde det var Järntorget, är det inte Engelbrekt som står därborta.

— Kommentarer överflödiga!

*

Platsen är vid ett av trafikledartornen någonstans på ett flygfält.

Röst i högtalaren: "Från Bertil-Adam till trafikledaren".

Trafikledaren svarar: "Trafikledaren här, kom".

Rösten irriterat: "Bensinmätaren visar noll, vad skall jag göra?"

Trafikledaren som befarar det värsta med nödländning etc. ropar ivrigt:

"Bertil-Adam, tag det lugnt, tappa inte huvudet. Var är Ni?"

Rösten, betydligt lugnare: "Jag är i kärran på startlinjen, har inte lyft ännu".

Spinnsidan

Jag blev häromdagen uppringd av en av redaktörerna för denna tidning, med anmodan att skriva några rader, de fingo vara om vad som helst och nästan också hur som helst! Vad skulle jag då tala eller rättare skriva, om inte det som ligger mej varmast om hjärtat, nämligen vi kvinnor eller flickor i förvärvs-, förenings- och organisationsarbetet. Hur sköter vi då vårt förvärvsarbete och vårt medlemskap i vår organisation.

Ja, gör vi inte många gånger så, att vi ev. tar realen eller därmed jämförliga kunskaper, söker en plats och erhåller denna. Vi kunna ju här utgå ifrån att det rör sig om vår arbetsplats med dess problem, men jag har kommit i kontakt med andra arbetsplatser och samma problem finnes överallt. Men sedan bryr vi oss i allmänhet inte mera om vår utbildning. Vi kanske vantrivs med just det arbete som vi satts att utföra men i stället för att arbeta och förkovra oss för att på så sätt erhålla en syssla eller befattning som vi tror oss trivas med, tänker vi som äro ogifta "jag kanske får en man som kan ge mej min utkomst och på så sätt befria mej från mitt uträkliga jobb". Om vi äro gifta kanske vi tror "det skall bli bättre när min makes inkomst kanske stiger, då skall jag sluta mitt arbete". Borde vi inte i stället söka, som jag tidigare sade, förkovra oss och genom vårt eget arbete skapa oss en framtid där vår syssla åtminstone till en viss grad tillfredsställer oss. Vi kvinnor kunna lägga ner hur mycket intresse och tid som helst på att kanske sy och sticka ett arbete som kanske många gånger kan erhållas både mycket trevligare och bättre utfört på annat sätt. Men gäller det saker som faktiskt kan vara *livsvillkor* för oss, ja då suckar vi och säger det begriper jag inte eller det har jag inte tid eller lust med. Men en sak är säker, börjar man bara och försöker intressera sig för olika spørsmål såväl inom arbetet som organisationen då tror jag inte det dröjer länge förrän vi har mycket dugliga och intresserade kvinnor på mera kvalificerade arbetsuppgifter, i våra organisationer, ja, kanske t. o. m. i samhällsarbetet.

S. H.

Bra sagt.

Har ni tänkt på, att vi kvinnor börjar bli något ganska unikt. Medan den manliga delen av samhället blir mer och mer specialiserad, blir vi kvinnor allt mångkunnigare. Det låter litet pretentiöst, men det kan inte hjälpas för så är det.

Om en kvinna går ut i förvärvslivet och lär sig ett yrke grundligt, så förutsätts det ändå att hon, alldeles av sig självt, ska kunna en hel rad sysslor.

Tjänstemän contra arbetare

Vi arbetar ju på att få bort motsättningarna mellan olika kategorier anställda. Det är alldeles riktigt. Klyftorna skall överbyggas. Men att det ännu inte är som det bör vara, på alla sätt, skymtar alltför ofta fram.

Det finns tydligen ännu kontorsanställda och tjänstemän — fast de kanske inte är så många — som anser sig för något mer än en kroppsarbetare. Den omständigheten, att man kommit på en kontorsstol med en penna eller räknesticka i handen tycks komma somliga att fullkomligt tappa sinnet för realiteter.

För att bli en skicklig svarvare fordras många års lärotid. För att sortera papper fordras mycket liten lärotid. För att bli en skicklig ingenjör fordras lång lärotid, för att sopa och hålla rent i fabriken liten lärotid. Skickligheten har ingenting med anställningsförhållandena att göra.

Det är verkligen hög tid, att för alltid begrava den gammalmodiga och trångbröstad uppfattningen att anställningsförhållandet är en etikett och en anledning att inordna människorna i vissa "finare" och "mindre fina" fack och hyllor.

Vi kanske i allmänhet har alltför lätt, att på detta fantasilösa sätt uniformera varandra. En kontorist placeras utan betänkande i hyllan för kontorister och en svarvare i hyllan för svarvare. Där ska de vara, de är inget annat. Hur fel är inte detta sätt, att se sina medmänniskor och arbetskamrater. De kanske är hängivna konstluskare, amatörmusiker, litteratörer, frimärkssamlare, sångare och så vidare. Ser vi på varandra på det sättet, ser vi någonting annat — nämligen människan. För den som vill se på sina arbetskamrater — av alla anställningskategorier — på detta sätt öppnar sig ett oerhört rikt fält för mänskligt umgänge och ett samarbete, som man trots nästan vara omöjligt. Den starkare däremot som ser så att säga, bak och fram, kan man inte göra annat än beklaga. Det är nämligen synd om honom. Livet självt ger en sådan människa så pass kraftiga avhyvlingar, att han kommer att bli ganska kantstött med tiden. Mycket mer än den människa som blir utsatt för hans översitteri.

M. L.

Precis som om hon föddes med kunskap om strumpstoppling och pannkaksgräddning. När i tidens begynnelse våra djurhudsklädda förfäder delade upp arbetet i manligt och kvinnligt blev detta så fördelat, att männen fick på sin lott att gå på jakt, fiska, fälla villebråd och föra krig, medan kvinnorna tillverkade familjens kläder, lagade deras mat, fostrade barnen och passade upp på mannen. Och hur är det nu?

Mannens självklara traditionsbundna sysslor ha gallrats ut betydligt. Det är inte alls självfallet att en karl, bara för att han är en karl, ska kunna skjuta en hare och hala en långrev. Men kvinnorna...

Ur FIB.

Överingenjörens julgran

Jag hade tänkt rita en gran till Bergtrollet nu till jul och gjorde ett allvarligt försök. Så skulle jag pryda den med några tomtar och plötsligt såg jag julgranen taga form av en organisationspyramid. Inte ens julgranen får vara i fred. En verkstads organisationspyramid liknar faktiskt en julgran. Och på alla grenar sitta funktionärer av olika slag uppklätrade — ja, jag menar vad jag säger — uppklätrade. Ty vad är en organisationsplan annat än en bild av hur olika individer klättrat upp på vissa grenar.

Varför försiggår då denna klättring? Det är ett problem som större hjärnor än min försökt lämna svar på — så jag avstår. Men en enkel analys av ett par sidor av problemet skall jag inlåta mig på.

Jakten efter högsta möjliga ekonomiska utbyte är säkert den allt överskuggande drivkraften i sammanhanget. En individ gör en god prestation genom skicklighet och snabbhet — en annan skaffar sig en plats i granen genom att visa andra egenskaper som värderas. Det är den enskilde individens strävan att få sitt arbete värderat och värdesatt ekonomiskt. Vi äro helt enkelt tvingade att tänka på arbetet som ekonomi. Människan som arbetskraft äsattes ett visst ekonomiskt värde.

Om jakten efter pengar är nummer ett, så är äre- och maktlystnaden säkert nummer två som pådrivare. Det gäller att kvalificera sig. Särskilt i statliga verk, där tyvärr ofta pappersmeriterna tvinga ett företag att placera in en funktionär på en plats, där han egenligen inte alls passar och vad värre är mitt för näsan på en annan som funktionellt är bättre. — Vad för en sådan sak med sig för konsekvenser? För den enskilde individen blir det vantrivsel, som han inte vill erkänna ens för sig själv. Detta i sin tur medför arbetsolust, konflikter med arbetskamrater, under- och överordnade — ja, helt enkelt trassel på arbetsplatsen. Jag hör frågan — vad gör arbetsledningen när en sådan situation uppstår? — Sover dåligt om nätterna tills en lösning erbjuder sig. En lösning finns nämligen alltid — det gäller bara att finna den — eller åstadkomma den.

Nu invänder de kritiska läsare, som orkat med ända hit, att detta är väl ett rätt egendomligt betraktelsesätt av den samling människor som bilda ett företag. Ja, kanske det, men följ med resonemanget i fortsättningen. Jag har talat om två krafter som driver individerna i arbetet, pengar och sociala ambitioner. Men finns det då inte också intresse och glädje i arbetet, som motiv för prestationen? Jo, naturligtvis finns det också — som väl är — för vart skulle det taga vägen annars? Och de individer som visa verklig arbetsglädje är ljuspunkterna i min julgran.

Det egendomliga är emellertid att om en individ i organisationen inte trivs med sig själv, så söker han en annan anledning till sin arbetsolust. Sedan talar han om denna felaktiga anledning för omgivningen och så är fröet till ett missnöjeskomplex grundat och det sprider sig förvirrande snabbt och lätt.

Om däremot en av ljuspunkterna skulle försöka lysa upp tillvaron ett slag har han en mycket otacksam uppgift — kanske lyckas han — kanske inte. Tänk, att det skall vara så svårt! Och ändock arbeta vi tillsammans i en samhörighet utåt och inåt såsom företaget CVA. Vi gör en prestation som mätes i flygplan, motorer o. s. v., för vilkas färdigställande *alla och envar i granen arbetat gemensamt.*

Gemensamhetstanken borde vara den ledstjärna som skall visa vägen för oss till en fullgod prestation. Gemensamheten i arbetet är en livsinställning och det är denna som skall ge samhället dess demokratiska innehåll.

GOD JUL önskar Överingenjören.

Rum för Jesus

”ty det fanns icke rum för dem i härbärgen.”

De citerade orden är hämtade ur det gamla välkända julevangeliet. Den yttre inramningen till denna världshistoriens största händelse var mycket enkel. Guds egen son föddes i ett stall i djup fattigdom. Han lämnade himlens härlighet för att rädda en fallen mänsklighet. Man hade inte rum för honom varken i konungapalatsen, härbärgen eller på något annat håll. Men nu är den stora frågan om du som läser dessa rader har rum för Jesus i ditt hjärta och liv.

Någon har sagt: ”I flygplanens tid är människans mentalitet ännu ansluten till skottkärran.” Det ligger något i detta. Människan har kommit allt längre mot den tekniska fullkomligheten men försvagats med avseende till moral och lycka. — Inför julen strömmar säkerligen en mångfald minnen och tankar mot oss alla. Vi drömmer oss tillbaka till barndomens jular med förtätad julstämning, julgran, julklappar, julottebesök m. m. Mången kanske med vemod längtar efter att åter få känna den sanna barnaglädjen. Sök dig fram till barnet i krubban. Låt honom få den främsta platsen i ditt liv. Då får du åter uppleva den verkliga julglädjen och friden.

*Rum för Jesus, ärans konung,
skynda dig att öppna då,
låt ditt hjärtas stängda portar
för din Jesus öppna stå.*

BENGT LUNDMARK.

Något om en ny och trevlig sport

Många av de sporter, som tilldraga sig allmänhetens intresse, står i regel med mycket gamla anor och traditioner. Den sport vi här nedan kommer i kontakt med är ingen publiksport och inte har den några traditioner, utan torde i stället vara vår modernaste idrott. Den skänker emellertid utövarerna både fysisk och psykisk spänst och detta i lika hög grad som de gamla kända idrotterna.

Vi kallar den "rävjakt". Icke jakt med tillhjälp av hund och gevär, nej detta är en fredlig och oblodig jakt som går ut på att med hjälp av en liten portabel radiomottagare, försedd med ramantenn, lokalisera en eller flera radiosändare utplacerade i terrängen. En sorts orientering, bara med den komplikationen att kontrollerna icke finnas angivna i förutsättningarna för tävlingen, utan kontrollernas läge får man pejla sig till och pricka in på kartan.

Denna sort av tävling introducerades i Sverige sommaren 1946. På sätt och vis har "rävjakt" förekommit i annat sammanhang också exempelvis när säkerhetspolisen under kriget var ute efter illegala sändare. Men som sagt som organiserad tävling är den ny. Närmast är det föreningen Sveriges Sändar Amatörer, som tagit sig an och försöker popularisera denna sport.

Vid tävling bildar man i regel ett lag bestående av två eller tre man, varav en har hand om pejmottagaren, den s. k. "rävsaxen", resten av laget är utrustad med karta och kompass och andra lämpliga hjälpmedel.

Första attributet som behövs är "rävsaxen", pejmottagaren med ramantenn. Med en sådan mottagare kan man bestämma riktningen till en sändande radiostation, den vi kalla "räv". Detta kallas att pejla och riktningen man får kallas bäring. Denna kan med hjälp av kompassen bestämmas och inläggas på en karta, varför dessa saker: karta, kompass och linjal är nödvändiga attributer. För att inrita en bäring på kartan fordras att man med säkerhet vet var man befinner sig och det kan ju vara nog så svårt. Om man som en första utgångspunkt valt en känd punkt och därifrån pejlat och inritat den erhållna bäringen, kan vi räkna med att den sändande stationen ligger någonstans på denna linje. För att få en bestämd punkt och inte en lång linje att söka på, måste vi förflytta oss till en annan känd och lämplig plats och där göra en ny pejling. Om man därefter ritar in den nya bäringen får man, om man valt den senaste platsen lämpligt, en skärningspunkt mellan de två linjerna. Här bör vi ha "räven" om vi orienterat och pejlat rätt. För att göra det lite svårare sänder inte "räven" hela tiden utan bara under en kortare tid, t. ex. 2 min. varje halvtimme. Sändningstiderna, igenkänningssignal och våglängd är som regel på förhand bestämd. Det gäller att passa på under den korta tid som står till buds och då göra en verklig noggrann bestämning av "rävens" lya.

Men det är inte alltid så enkelt i praktiken. Man måste givetvis räkna med ett visst fel på en bäring och då avstånden kan uppgå till mil, kan det vara

förmånligt att ta bäringar från flera olika håll, de skall ju helst stråla samman i en enda punkt, men oftast blir det väl en liten triangel som bildas på kartan och inom denna bör "räven" dölja sig. Och dölja sig kan den. En man, som betjänar en liten batteridrivna sändare, med så ringa effekt som det här erfordras, kan ligga nästan var som helst, i en liten buske, i ett uthus eller rent av vara uppflugen i ett träd.

Här skiljer sig kontrollens, "rävens", placering från vad som är vanligt i orientering, där en skärning är synlig på ett tiotal meters håll. Därför måste man i regel erlappa en "räv" under hans sändningsperiod med hjälp av pejmottagaren. I detta senare skede, när man har inringat sändaren kan man inte, och hinner inte, rita in någon bäring, utan då går man rätt på sändaren enligt vad pejmottagares ramantenn visar. Att man närmar sig sändaren märks vanligen genom att signalerna man lyssnar på bli starkare och starkare för att slutligen nästan "blockera" pejmottagaren, men det gäller att se upp för att kunna anmäla sig när man träffar på sitt byte.

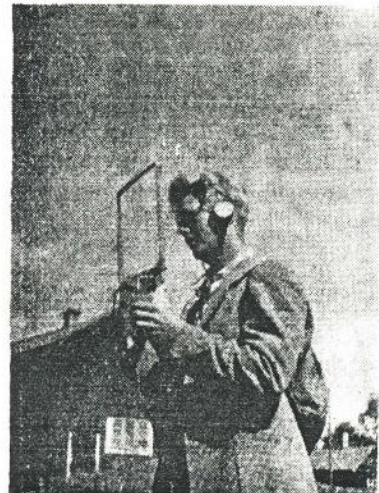
Ja, så blir det kanske att lyssna på nästa "rävs" ylande, den kanske ligger flera kilometer eller mil bort. Hur stora avstånden kan vara beror på om tävlingen är avsedd att genomföras till fots, skidor, cykel, bil eller vad som nu har valts. Men vilket fortskaffningsmedel som än har bestämts, så blir det vid sista skedet "finkamning" att springa och då gäller det att ha god kondition.

Nu förstår säkert alla läsarna vad som fordras för att deltaga i en "rävjakt" och därför utlyser vi en fingerad sådan: "Inom ett område begränsat i norr av Arbogaån (kartkort Arboga 1:100000) i väster, söder och öster av kartkortets gränser, befinner sig tre stycken rävar, benämnda ABC, DEF och GHI. De sända på en frekvens av 3700 kp/s. ABC börjar kl. 0900 och sänder i 3 min., sedan fortsätter DEF i 3 min. och därefter GHI i nästa 3 min. Sändningsföljderna upprepas varje hel och halv timma till kl. 1300 då tävlingen avbrytes. Tillåtet färdmedel, cykel."

Detta var ett typexempel, variationerna äro många. Tiden och antalet tagna rävar ligger till grund för poängberäkningen. Tävingen kan gå på dagen eller natten, på sommaren i gassande sol eller i snöglopp på vintern.

Så enkelt var det, men jag försäkrar att en sådan tävling mellan, låt oss säga 10 eller 15 lag, ger deltagarna tillfälle att nyttja både armar och ben och de små grå cellerna!

SM5JJ.

Varför "ylar" inte räven?

Hunden, människans kamrat

Jag älskar hundar, men skulle aldrig vara grym att ha en i staden. Uppiggande kommentarer i ovanstående stil får en hundägare ofta höra av vänliga vänner, när han försöker skryta över sin hund.

Talet om att det är djurplågeri att hålla hund i staden är bara dumheter. Det lär nämligen vara ca 8,000 år sedan människan och hunden blev kompanjoner. De jagade tillsammans. Mannen bestod bågen och pilarna, hunden spårade upp villebrådet. Som kamrater bodde de tillsammans, först grottan, hyddan, sedan byarna och städerna. En stadshund, som vuxit upp i våningen hos sin kamrat, husbonden, har lika stort behov av att springa fritt omkring i skogarna som en eskimå har behov av att klänga omkring i palmerna efter kokosnötter.

Får en stadshund för lite motion? Det kanske finns stadshundar, som får det. Men flytta ut på landet med en av dem, släpp ut dem i friheten så få ni se hur mycket motion den tar på egen hand sedan den vädrat igenom den närmaste omgivningen. Om ägaren eller någon annan tar en promenad följer den gärna med. Annars är den bekväm, i de flesta fall, och ligger i närheten av dörrtrappan eller vid spisen.

Hunden lider inte av att vistas i städerna. Den trivs i staden därför att den trivs tillsammans med människan och ingen annan varelse. Den bryr sig inte ett dugg om hundsällskap annat än när det handlar om fortplantning. F. ö. är det statistiskt bevisat att en stadshund blir 2—3 år äldre än landshundar. Detta en följd av den bättre vård den förre i regel får. Det följer mycket ansvar med att hålla hund i staden. Hundägarna i staden är oftast de verkliga hundälskarna. Det måste de vara, annars skulle de inte skaffa sig hund. Stadshunden lever i intim kontakt med sin husbonde. Därför måste den vara ren och skötas varje dag. I regn och solsken skall den ha sina promenader och sin mat på regelbundna tider. Detta betyder ju att ägaren delvis måste ordna sitt liv efter hundens behov, och det betyder att han måste göra sig en hel del besvär. Jag tvivlar på att många människor skulle ta på sig allt detta, om de inte verkligen tycker om hundar.

Men denna perfekta skötsel som resulterar i att hunden trivs och frodas sker tyvärr ofta med otillräcklig hänsyn, vad beträffar hundens motion: "luftning". Att stå och huttra iklädd morgonrock i förstudörren medan hunden gör sitt behov på gångbanan eller lämnar sitt visitkort uppefter grannens dörrpost. Det är inte att göra reklam för varken sig själv eller hunden. En lika olämplig plats är barnens lekplatser och sandlådor. Dylik ansvarslöshet är härliga argument för hundhatarna.

I de flesta städer och samhällen har Svenska Brukshundklubben (SBK) lokalorganisationer. Så möjligheter finnes till god uppfostran för både hundar och hundägare.

"Sinac".

Red. av tidskriften "Bergtrollet".

Bästa "Ståkholskis".

Efter att med odelat nöje tagit del av Eder intressanta artikel i den verkligen trevliga publikationen benämnd "Bergtrollet" nr 1, ser jag mig nödsakad påpeka, för kännedom och rättelse, att det ej var mina s. k. "brillor", utan det var mina *skridskor*, vilka kanske i modern tid erhållit det förnedrande namnet "skrillor", som jag möjligtvis förlagt på en hylla i Arboga Stads Museum.

De varmaste hälsningar.

Bellman.

Handsekreterare vid Gustaf III Hof.

P. S.

Ring någon gång och tala om huru Du har det där nere!

D. S.

Vid ett flygfält i USA provas en metod för att skingra dimman ovanför ett flygfält.

Man använder sig av sirener och ångvisslor för att frambringa ljudvägor, som ligger utom örats uppfattningsförmåga. Dessa får vattenmolekylerna i dimman att stöta samman, varigenom de blir så tunga att de faller ned som regn.

A FORISMER.

Vad är matematiken? Jag tror, att den innerst inne är något av oändlighet och evighet — ja gudomlighet. Den smälter omärkligt samman med ett upplöst och civiliserat folks liv och verksamhet. Den är i sin enklaste form lika naturlig för oss som det språk vi dagligen tala och den bör därför också aktas och älskas lika högt som vårt modersmål.

S. O. —W.

*

Minnet är ett till synes oändligt stort hav; där leva och trivas både hajar och glimmande guldfiskar

*

Det finns En som är höjd över alla tvivlares tvivel — den Ofrånkomlige.

*

Kritisera går väl an, men att göra något som är värt att kritisera är svårare.

*

Den svenske mannens ursäkt: "Hoppsan".

*

Fy skäms stora starka karln, sparka min hund. Han lyfte på benet, så jag trodde han skulle sparka mig.

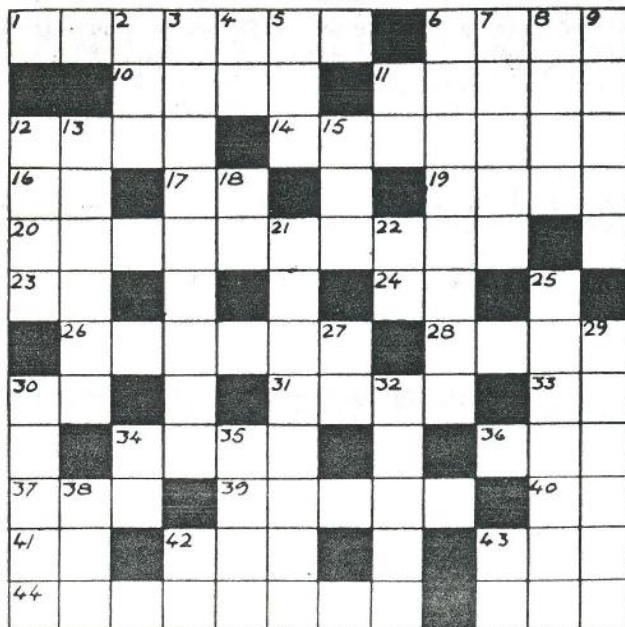
*

En loppa och en elefant gick bredvid varandra över en bro. När de kommit över till andra sidan säger loppnan till elefanten: "Hörde Du vad det dånade när vi gick över bron".

*

Det har länge rått rått
men nu har det blivit blivit
Dessa dagar kan man ej kalla kalla
De borde i stället heta heta.

Så till slut...

Vågrätt.

1. Flygande tunnan.
6. P:n.
10. Gillar varken flygaren eller sjömannen.
11. Har många åror.
12. Anderbergs bestseller.
14. Kan man sig då sinnet rinner på.
16. Ett ord som ofta kommer emellan.
17. Se 40 vågrätt.
19. Enskild förkortning.
20. Beställes hos fotografen.
23. Fabian Blomster.
24. Avis.
26. Kan man det undgängliga.
28. Atalanta på plan.
30. Internationellt.
31. Slang för otur.

33. Luftvärn.
34. Hoppas det inte blir för mycket med den här gåtan.
36. En mytisk kvinnogestalts enda klädnad.
37. Ligger kärnan.
39. Känner man under statens förmyndarskap.
40. Lika med 17 vågrätt.
41. Engelsk negation.
42. Balsa.
43. G:n.
44. Sådana äro tradition på de engelska julmiddagsborden.
45. A:n.

Lodrätt.

2. Kan betyda hälsan för halsen.
3. Lewi Pethrus.
4. Luftskyddstation.
5. Fysikalisk förkortning.
6. ().
7. Hörs från telefon.
8. Oftast på damerna mera sällan på herrar.
9. Ståt.
11. Brukar man klappar till jul.
12. Fartyg.
13. Urdjuret.
15. Börjar man redan längta efter så här års.
18. Käkade.
21. Är väl den som gillar "Rumba i Balders hage", "Samling vid pumpen" m. m.
22. Hårt vatten.
25. Brukar man löften för nyåret.
27. Kadaver.
29. Gör besökarna när föreställningen är slut.
30. Rask.
32. Kedjeman.
34. Finns flera på CVA.
35. Äktenskapsbrott.
38. Skeppare.
42. Torkel Knutsson.
43. Hans Majestät.

Lösning till bridgeproblemet å sidan 9.

Första spelet vann Syd med Ru 10. Syd drog nu genast en liten spader upp mot bordets dam, som också tog hem spelet. Nu visste alltså Syd att Sp Å och Ru KD med rätt stor säkerhet innehades av Väst. Hade Öst innehaft Sp Å borde han täckt Sp D. Syd beslöt sig även för att undersöka hjärtersitsen, varför han först spelade Hj Å och sedan Hj D. Då Väst ej bekände färg i andra hjärterspelet hade Syd östs Hj Kn på en behaglig mellanhand och han var nu säker på lillslammen. Men Syd var ej nöjd därmed. Kanske det går att spela hem stor-

slam? Rätt tydligt är att en Skvis i slutspelet kan ge det 13:e spelet. (Skvis = den ene motståndaren eller båda två tvingas att förkasta sig, d. v. s. att kasta ett eller flera höga kort eller också ogardera dessa).

Syd fortsatte och tog 5 klöverspel och spelade in den egna handen på hjärter. Slutsituationen var nu:

Sp 6
Hj —
Ru Å 3
Kl —

Sp Å				Sp 10 9
Hj —		N		Hj Kn
Ru K D	V		Ö	Ru —
Kl —		S		Kl —

Sp K
Ru Kn
Hj K
Kl —

När ny Syd spelade Hj K tvingades Väst förkasta sig och Syd fick på så sätt alla 13 spelen.

Förresten Kära läsare Ni vet väl av att Bridge spelas varje tisdag i Folkets Hus?

REBUS.

M

Först öppnade rätta lösningen belönas som vanligt med

HEDERSOMNÄMNANDE

och pristagare n:r 2 erhåller

OMNÄMNANDE.

Lösningar kunnas sändas till red. av Bergtrollet.

För att i möjligaste mån hålla tidningens kostnad inom ett rimligt pris hoppas red. att ärade insändare av lösningar till korsordet ursäktar om lösningen avbildas i nedanstående skick.

Vågrätt.	Lodrätt.
1. Broberg	2. Ole
6. Käft	3. Byxfickan
10. Lyra	4. Er
11. Artär	5. Ras
12. Spex	6. Kräkning
14. Skrälla	7. Ällig
16. Ar	8. Fält
17. Fe	9. Tratt
19. Kitt	11. Ar
20. Besiktning	12. Saba
23. Al	13. Prelat
24. Di	15. Kon
26. Avkrok	18. Ek
28. Noak	21. Trolleri
30. TT	22. Id
31. Ling	25. Parabel
33. Ra	27. Ki
34. Knöl	29. Kalops
36. Bal	30. Träff
37. Ätt	32. Njugg
39. Kerub	34. K. T.
40. Bo	35. Öken
41. Fr	38. Trä
42. Mer	42. MT
43. Rep	43. Ra
44. Fäktning	
45. Als	

Den först öppnade rätta lösningen visade sig tillhöra *Eric Olsson*, avd. 420, vilken ombedes sätta sig i förbindelse med red. för erhållande av 1 st. bokpris.

Vinnare n:r 2 blev *Olov S. Noren*, avd. 201, vilken ombedes taga del av 1:a pristagarens instruktion samt göra exakt lika.

Och pris n:r 3 erhöll *S. Larelius*, avd. 360, som anmodas i likhet med övriga pristagare sätta sig i förbindelse med redaktionen för avhämtande av ett större "bibliotek".

Punktlighet — konsten att gissa sig till hur mycket andra skall komma för sent.

Vältalighet — konsten att låta djupa brösttoner ljuda som viktiga budskap från hjärnan.

Hållbart — sådant som fortfarande finns kvar när man fullgjort avbetalningarna.

Om Ni önskar skapa en ny värld, har vi materialet redo. Den första skapades ju ur kaos.

Fiske — en falsk förhoppning omgiven av idel lögnare i gamla kläder.

Budget — en metod att oroa sig för utgifter redan innan man gjort dem och inte bara efteråt.

Lösning å rebus i Bergtrollet n:r 1.

é

Supé utan sup.

Först öppnade rätta lösningen visade sig tillhöra *Rickard Collslam*, avd. 501, vilken härmed erhåller Bergtrollets

HEDERSOMNÄMNANDE.

Pris n:r 2 erhöll *Gustav Larsson*, avd. 525, vilken tillerkännes tidningen Bergtrollets

OMNÄMNANDE.

Äkta original Seffran.

"Seffran går förbi på motor och blir tillfrågad vad han skall göra på semestern och svarar:

"Tja, jag går väl in på krogen och tar ett par glas, sen går jag väl ner på "baren" och får ett par öl."

"Varför köper du inte en flaska och går hem, det blir väl billigare?"

Seffran: "Ja, men då får jag ingen att skåla med."

"Sätt dig framför spegeln."

Seffran: "Nej det går inte, ty den dricker så fort så den hinner man inte skåla med."

Stadskällaren—CVA, eller Världen är bra liten.

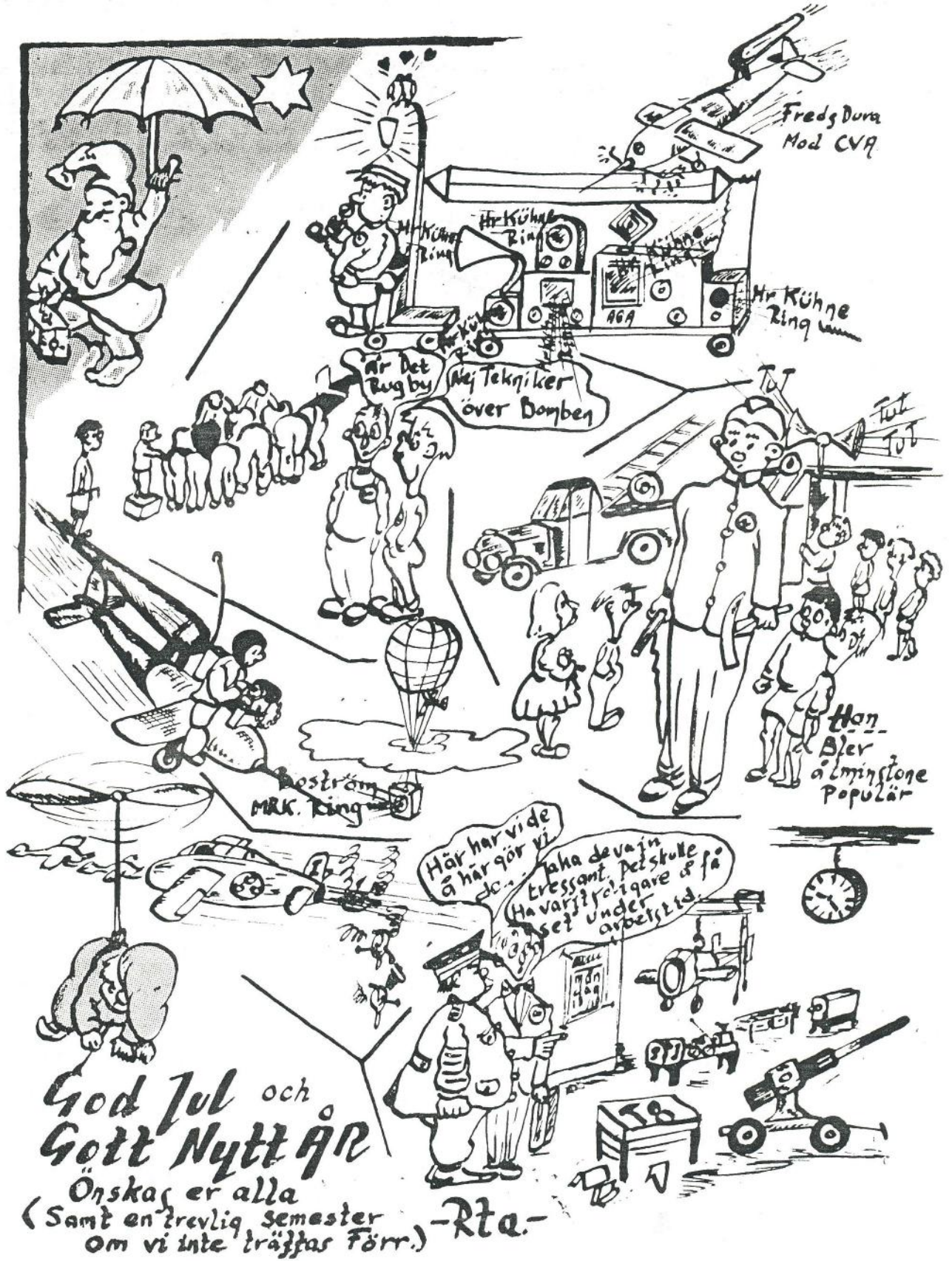
En fredagseftermiddag strax efter det att Arboga Blåsorkester avslutat sin konsert, befann sig en av de uniformerade musikanterna i Stadskällarens foajé, i väntan på några av sina kolleger.

Allt nog tiden gick och plötsligt kommer en något upprymd herre fram och säger:

"Hörnu, Vaktmästar'n, finns det ingen toalett här?"

"Jo, var så god, dörren till höger."

— Vad som hände dagen därpå drar vi en slöja över, ty då upptäckte 1037 Karlsson, även kallad Angostura-Kalle, att det var ordföranden i Arboga Blåsorkester, 1387 Malmberg på samma avdelning han frågat! —

God Jul och
 Gott Nytt År
 Önskas er alla
 (Samt en trevlig semester
 om vi inte träffas Förr.)

-Rta-

Emblemet för den fria handeln

I fri tävlan vinner den som åstadkommer de bästa prestationerna. Den enskilde affärs-
mannen är fullt medveten om detta och ar-
betar därför målmedvetet för ökad effektivitet
inom varuförmedlingen. Hans strävan är att
på bästa sätt betjäna sina kunder med kvali-
tetsvaror, låga priser och personlig
kundtjänst.

Arbogaortens Köpmanna- förening

Ansluten till Mälardalens och Sveriges Köpmannaförbund